

**TETTREKÉSZ MAGYAR RENDŐRSÉG
SZAKSZERVEZETE**

SZEKSZÁRD

Tanya u. 4.

Levelezési cím: 7101 Szekszárd PF: 297

Tel: 06-74-512-297 Fax: 06-74-510-042

e-mail: tmrsz2004@gmail.com

web: <http://www.tmrsz.hu>

Hiv.szám.: SzJKÜ-14/2012/15

Alkotmánybíróság

Budapest

Donáti u. 35-45.

1015

Fővárosi Törvényszék útján

Budapest

Markó u. 27.

1055

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

IV/1349-0/2018

2018. SZEPTEMBER 4.

Példány:

Melléklet:

10+3

db

Kezelőiroda:

H

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK 66.

FOLAJSTROMSZÁM

KEZDOIRATON:

Postán / Gyűjtőládába / Személyesen / E-mailen / Faxon

Érkezett:

2018. AUG. 14.

PÉLDÁNY:.....ív.....

MELLÉKLET:.....KÖZTÜK:.....

FOLAJSTROMSZÁM:

UTÓIRATON:

I. fokú ügyszám : 25.P.23.427/2015.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

a panaszolt bírói döntések II.r. felperese) **indítványozók** képviseletében eljárva az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének c) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban : Abtv.) elsődlegesen a 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő:

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria Pfv.IV.21.129/2017/6. sz. ítéletének a Fővárosi Ítéltábla 5.Pf.20.805/2016/9/II. II. fokú ítéletére, továbbá a Fővárosi Törvényszék 25.P.23.427/2015/18. számú ítéletére is kiterjedően alaptörvényellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően semmisítse meg azokat, mivel sértik az Alaptörvény I. cikkét, II. cikk, XV. cikk (1) és (2) bekezdését , XXVIII. Cikk (1) bekezdését.

1. A megsemmisíteni kért jogszabályi rendelkezés(ek), bírói döntések megnevezése:

A megsemmisíteni kért döntések a Kúria Pfv.IV.21.129/2017/6. sz. ítélete, a Fővárosi Ítéltábla 5.Pf.20.805/2016/9/II. II. fokú ítélete, továbbá a Fővárosi Törvényszék 25.P.23.427/2015/18. számú ítélete (M/ 3. számú mellékletként csatolva a határozatok).

2. Az Alaptörvényben biztosított jog megnevezése:

XV. cikk

- (1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.
(2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

XXVIII. cikk

- (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

3. A közvetlen érintettség kifejtése:

Az Abtv. 1. § a) pontja szerint egyedi ügy: „a természetes személy, jogi személy vagy jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet jogát vagy kötelezettségét, jogos érdekét vagy jogi helyzetét érintő vagy eldöntő bírósági eljárás”. Álláspontunk szerint ez nem igényel különösebb magyarázatot, hiszen a felperesek által benyújtott kereset és keresetpontosítások (keresetlevél és 2015. december 17-én kelt módosított kereset M/ 4. szám alatt csatolva) és az azt eldöntő bírósági határozatok egyedi ügyben születtek, amely a természetes személy és a jogi személy felperesek jogát, jogos érdekét érinti és eldönti.

A támadott határozatok konkrét bírósági eljárás eredményei, mégpedig a fentebb hivatkozott 25.P.23.427/2015. lajstromszámú polgári perben születtek.

Az alkotmányjogi panaszunk határidőben történő benyújtását igazolja, hogy felperesek képviselőt a felülvizsgálati eljárásban ellátó [REDACTED] véni ügyvéd 2018. június 15. napján vette kézhez a Kúria ítéletét, mely a peres eljárást lezárta. Ezek alapján beadványom megfelel az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott időbeliségnek, mivel „Az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül... lehet írásban benyújtani.”

Felperesek kereseti kérelme 2012. május 31-i keltezéssel került benyújtásra a Fővárosi Törvényszékre, melyben személyiségi jogaik megsértése okán fordultak keresettel a Tisztelt Bírósághoz, mely jogsérelmet a Legfőbb Ügyészség, az általa képviselt négy ügyész, valamint a Kaposvári Törvényszék és a kötelékébe tartozó nyomozási bíró ellen indítottak

indítványozók. A perben eljáró Fővárosi Törvényszék akkor még 25.P.22.516/2012. lajstromszámon folyó perben végzésével a 2014. június 27-i tárgyaláson a Pp. 130. § (1) bekezdésének g) pontjaira hivatkozva szüntette meg a pert III-VII. rendű alperesek – azaz a természetes személy ügyészek és bíró - tekintetében.

A 2012. május 31-i keresetbenyújtás után első tárgyalási határnapot 2014. február hó 19. napjára tűzte ki a bíróság, melyet 25.P.22.516/2012/33. sz. végzésével a bíróság működésében felmerült objektív okból 2014. április 4-re halasztotta, majd ezt a tárgyalási napot a 25.P.22.516/2012/35. sz. végzésével szintén a bíróság működésében felmerült objektív okból 2014. június 27-re halasztotta. **Azaz az 1. tárgyalásra két évvel a keresetbenyújtás után került sor.**

A véglegesen pontosított, s az I. fokú bíróság döntésével elbírált módosított kereset 2015. december 17-én került benyújtásra. A keresetben előadtuk, hogy [REDACTED] szemben a Legfőbb Ügyészség megsértette az egyenlő bánásmód követelményét, a magánlakáshoz fűződő jogokat, személyes szabadság jogellenes korlátozásának tilalmát, emberi méltóságát, megvalósította a Ptk. 78.§-a szerinti jó hírnév megsértését, ezek megállapításán és elégtétel adásán kívül kértük, kötelezze a bíróság az ügyészséget nem vagyoni kártérítés és államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése jogcímén fizessen meg [REDACTED] számára 1.000.000,- Ft-ot. A keresetben előadtuk továbbá, hogy a szakszervezet vonatkozásában a Legfőbb Ügyészség megsértette a szervezet jó hírnevét, a jogellenes házkutatással megvalósította a Ptk. 82.§-a szerinti, a jogi személy céljaira szolgáló helyiségekhez fűződő jogokat, és elégtétel adásán kívül kértük, kötelezze a bíróság az ügyészséget nem vagyoni kártérítés és államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése jogcímén fizessen meg a II. r. felperes számára 1.000.000,- Ft-ot.

A Kaposvári Törvényszék tekintetében előadtuk, hogy a törvényszék megsértette [REDACTED] kapcsolatos eljárása során a Ptk. 76.§-a szerinti egyenlő bánásmód követelményét, a személyes szabadság jogellenes korlátozásának tilalmát, emberi méltóságát és egészségét, valamint megvalósította a Ptk. 78.§-a szerinti jó hírnév megsértését, míg a szervezettel kapcsolatban a tagok és tisztségviselők telefonbeszélgetéseinek jogellenes lehallgatásával megsértette a Ptk. 76.§-a szerinti egyenlő bánásmód követelményét, valamint megvalósította a Ptk. 78.§-a szerinti jó hírnév megsértését. Az elégtétel adásán kívül kértük a Törvényszék kötelezését arra, hogy nem vagyoni kártérítés és államigazgatási jogkörben okozott kár megsértése jogcímén fizessen meg [REDACTED] számára 1.000.000,- Ft-ot , a jogi személy számára 1.000.000,- Ft-ot.

Ez a pontosítás a korábbi kereseti kérelemhez képest új elemeket tartalmazott, addig fel nem merült jogalapként a Ptk. 76.§-a szerinti egyenlő bánásmód követelményének megsértése tekintetében, mellyel nem foglalkozott a T. Törvényszék, ezen fajsúlyos módosítás ellenére a bizonyítási teherről történő tájékoztatását nem módosította. Szintén ekörbe tartozik a szervezet sérelmére történt telefonlehallgatásokra való hivatkozás, illetve a nem valós adatok közlésére való hivatkozás, mely körben szintén elmaradt a kioktatás . Tette ezt a bíróság annak ellenére, hogy a bizonyításra szoruló tényekről, valamint a bizonyítási teherről való tájékoztatásnak előkérdése a kereseti kérelem tisztázása. Ennek hiányában ugyanis a bíróság nem tudhatja, hogy a fél a perrel mit akar

elérni, e nélkül pedig nincs abban a helyzetben, hogy a kereset teljesíthetősége szempontjából releváns tényeket meghatározhassa, majd arról tájékoztatást nyújthasson. A tájékoztatási kötelezettséggel szembeni tartalmi követelmények körében hangsúlyozni kell, hogy a tájékoztatásnak nem elegendő formálisan a jogszabályra utalni, hanem tartalmilag és a bizonyítandó tényeket konkrétan meghatározónak kell lennie. Emellett a tájékoztatási kötelezettségnek úgy kell eleget tenni, hogy ezt követően a félnek módja legyen annak teljesítésére. Amennyiben ezt elmulasztja, akkor lehet vele szemben jogkövetkezményeket alkalmazni. Sem a kioktatás, sem a határidő biztosítása a bizonyítás indítványozására nem történt meg.

Az egyenlő bánásmód követelményének sérelmével egyáltalán nem foglalkozott a bíróság annak ellenére, hogy ezen sérelem külön hangsúlyozásra került a legutolsó tárgyalási napon is. A sérelem valószínűsítése megtörtént, Az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény 8. § s) pontjában lévő tulajdonság egyértelműen alátámasztott volt, az eljáró bíróság mégsem foglalkozott a törvényben szabályozott eljárás lefolytatásával.

A peres eljárás során költségmentesség iránti kérelem is elő lett terjesztve részletes indokolással, melyet mind a törvényszék, mind a II. fokon eljáró Ítéltábla elutasított.

2016. március 17. napján tartott tárgyaláson a Törvényszék a tárgyalást berekesztette és ítéletet hozott.

4. Indokolás arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabály, jogszabályi rendelkezés, bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével

XV. cikk sérelme

A törvény előtti egyenlőség sérelme tekintetében hivatkozunk azon körülményre, hogy indítványozók felperesként egyszerű természetes személyként, illetve szakszervezetként álltak szemben az ellenérdekű féllel, alperessel, a Legfőbb Ügyészséggel, és az OBH által képviselt Kaposvári Törvényszékkel, s érezhetően a bíróságok csak azon állításokkal foglalkoztak egyoldalúan, melyet az ügyészi és bírói szervezet állított, érezhetően több joggal rendelkezett a bíróságokkal szorosan együttműködő ügyészség és OBH.

A bíróságok nem ugyanolyan félként kezelték az indítványozókat, mint az ügyészséget és az OBH-t, s értelemszerűen abból indultak ki, ha valaki ellen az ügyészség eljárást indított, arról már állíthatják, hogy bűnös, s a bíróságok ezeket az állításokat való tényként kezelték, mit sem törődve a büntetőeljárás folyamatba lépésével, illetve azon ténnyel, hogy az indítványozók által állított személyiségi jogsérelmek a [REDACTED] és társai ellen folyó büntetőeljárás nyomozati szakában valósultak meg, mely cselekményeket a büntetőbíróság nem vizsgált. Jelen panasszal érintett eljárásban, s az azokat lezáró határozatokban is megvalósult az ügyészség és OBH állításainak „egyenlőtlensége”, mely megjelenik az ítéletek ellentmondásosságában, valamint a bírósági hibás tényállás-megállapításban is.

Az egyenlő bánásmód követelményének sérelmével indítványozói hivatkozás ellenére nem foglalkoztak a bíróságok annak ellenére, hogy a sérelem valószínűsítése megtörtént, a megkülönböztetés alapját képező tulajdonság egyértelműen alátámasztott volt, mégsem

fordítottak figyelmet arra a bíróságok, hogyha ezen feltételek fennállnak, akkor a törvényben szabályozott eljárás lefolytatásának van helye, azaz az ügyészségnek és az OBH-nak kell bizonyítania azt, hogy az egyenlő bánásmód követelményét eljárásuk során – azaz a per alapját képező határozataiknak meghozatala során, illetve annak megfogalmazása kapcsán megtartották.

„az Alaptörvény XV. cikk (1) illetve (2) bekezdésének rendelkezései között nincs éles határvonal. A XV. cikk (1) bekezdésének első mondata [...] több jelentésű. A jogrendszer rendező elveként tartalmazza az általános jogegyenlőségi szabályt, kimondja az egyenlőséget sértő kiváltságok tilalmát, és a jogrendszer mindenkire vonatkozó azonos érvényesülését (ez utóbbi jogalkalmazói követelmény). Az általános jogegyenlőség követelménye az emberi méltósághoz való jogból – az emberek egyenlő méltóságából – ered, és ez elválaszthatatlan a diszkrimináció tilalmától.” {8/2015. (IV. 17.) AB határozat, Indokolás [106]}

Azaz hivatkozunk arra is, hogy a jelzett diszkriminációval megvalósul az Alaptörvény I. cikkének sérelme is.

XXVIII. CIKK sérelme

Indítványozók tisztességes eljáráshoz való joga, továbbá az ésszerű határidőn belül való elbíráláshoz való joga is sérült.

Az ésszerű határidő egyáltalán nem érvényesült az eljárás során, mely az időpontokból, a per irataiból egyértelműen megállapítható

Felperesek alap kereseti kérelme 2012. május 31-i keltezéssel került benyújtásra a Fővárosi Törvényszékre, azaz több, mint két évvel ezelőtt. Ezek után több nyilatkozattételre és hiánypótlásra is felszólította felpereseket a Törvényszék. Az első tárgyalási határnapot 2014. február hó 19. napjára tűzte ki a bíróság, melyet 25.P.22.516/2012/33. sz. végzésével a bíróság működésében felmerült objektív okból 2014. április 4-re halasztotta, majd ezt a tárgyalási napot a 25.P.22.516/2012/35. sz. végzésével szintén a bíróság működésében felmerült objektív okból 2014. június 27-re halasztotta. Hangsúlyozni kívánjuk, hogy a több, mint két évig tartó eljárási huzavona meglátásunk szerint súlyosan sérti a jogbiztonság elvét. Majd az I. fokú ítélet meghozatalára 2016. március 17-én került sor (azaz közel 4 évvel a kereset benyújtása után), majd a II. fokú ítélet 2017. január 10-én született, míg a Kúria ítélete 2018. április 25. napján kelt.

A tisztességes eljáráshoz való jog sérelme valósult meg [REDACTED] indítványozó esetében a személyes költségmentességi kérelmének elbírálása során is, ugyanis 2013. március 18. napján kelt 14. sorszámú előkészítő iratában kérte a teljes személyes költségmentesség megállapítását, csatolva a szükséges iratokat. A Fővárosi Törvényszék 2013. május 16. napján kelt 25.P.22.516/2012/16. sz. végzésével a személyes költségmentesség engedélyezését elutasította, hivatkozva arra, hogy a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 6. § (1) bekezdésében lévő összeget felperes havi jövedelme meghaladja. Nem vette figyelembe az IM rendelet 6. § (2) bekezdésében nyújtott lehetőséget, mely azon esetben is lehetővé teszi a megállapítást, ha a fél létfenntartása veszélyeztetett, s ezáltal a költségmentesség nélkül jogos érdekeit a fél nem tudná érvényesíteni bírósági úton. A

létfenntartás veszélyeztetése a 14. sorszámú felperesi irat tartalmából megállapítható, s az is köztudomású tény – meglátásunk szerint -, ha valakit hónapokra előzetes letartóztatásba helyeznek, továbbá lakhelyelhagyási tilalomra ítélnék lakóhelyétől több száz kilométerre, s vagyonnal nem rendelkezik, ezen kényszerintézkedések után, egy koncepció s büntetőeljárás is folytatva ellene anyagi helyzete – főleg úgy, hogy özvegyasszonyként kiskorú gyermek eltartásáról is gondoskodnia kell – teljesen ellehetetlenül, hozzátevé azt is, hogy a jogellenesen végrehajtott kényszerintézkedések következtében egészségi állapota is megromlott, mely szintén plusz kiadásokat eredményezett (ezt szintén tartalmilag tartalmazta az előkészítő irat). Mindezen tényeket – azon kívül, hogy a per tárgya is ezeket alátámasztja -, körülményeket az I. fokon eljáró bíróság nem vizsgálta, figyelmen kívül hagyta végzése meghozatalakor jogszabályellenesen. Azaz a Tisztelt Bíróság végzése meghozatala során nem vette figyelembe egyéni körülményeit felperesnek, holott a 2/1968. (I.24.) IM rendelet 1. mellékletében rögzítésre került az is, hogy özvegy , egy gyermek eltartásáról kell gondoskodnia, 2. mellékletből kiderült, hogy vagyona nincs.

Megjegyezzük, hogy az eljáró bíróság 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 5. § (2) bekezdésének utolsó mondatát figyelmen kívül hagyva járt el, mivel ezen rendelkezés kimondja, hogy „Ha a félnek nincs jogi képviselője, a bíróság - a Pp. 7. §-a (2) bekezdésének megfelelően - tájékoztatja a költségmentesség engedélyezésének feltételeiről.” Azaz arról is tájékoztatást kellett volna adnia, hogy a körülményeket esetlegesen részletesebben, esetleg dokumentumokkal alátámasztottan kellett volna felperesnek bemutatnia. De ezt sem tette meg az I. fokú bíróság jogszabályellenesen.

A bíróság csupán a számadatok vizsgálata alapján hozta meg döntését, s nem volt tekintettel indítványozó egyéb körülményeire, holott a törvény 60. § (1) bekezdése nem kizárólagos szabályként, hanem példaként határozza meg a 25 %-os szabályt, azaz attól el lehet térni, különösen a kérelmező körülményeire tekintettel.

Mindezek ellenére, jogszabályellenesen a másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla felperes fellebbezését elutasította, az I. fokú határozatot helyben hagyta, szintén csak az IM rendelet 6. § (1) bekezdését vizsgálva , nem törődve a (2) bekezdésben foglaltakkal. Végzésének utolsó előtti bekezdésében pedig arra is hivatkozik, hogy felperes az illetékfizetés kapcsán, mivel illetékfeljegyzési joga van, nincs elzárva jogai érvényesítésétől, mintha az illetékfeljegyzési jog nem keletkeztetne esetleges pervesztés esetén fizetési kötelezettséget.

Maga az elutasító I. fokú és II. fokú végzés is jogellenes, s a tisztességes eljárás követelményével is ellentétes. Ugyanúgy, mint a költségmentességi kérelem elbírálásához kapcsolódó eljárása is az I. fokú bíróságnak, mely teljes mértékig alátámasztja a tisztességes eljárás követelményeinek a semmibevételét is. **Ugyanis az I. fokú bíróság elutasító végzése ellen felperes 2013. június 11. napján nyújtotta be fellebbezését, az viszont a másodfokú bíróságra 2016-ban került csak felterjesztésre.** Tény, hogy a peres eljárás szünetelt az idők folyamán, de ez nem ok arra, hogy közel 3 év alatt kerüljön felterjesztésre a fellebbezés, azaz a jogorvoslati joga is sérült felperesnek. Itt kívánjuk megjegyezni azt a tényt, hogy az ítéltábla nem észlelte – vagy nem akarta észlelni – a fellebbezés benyújtása óta eltelt időt, nem kérte annak igazolását, hogy felperes anyagi helyzetében, körülményeiben történt-e

változás, azaz ismételten a tisztességes eljárás elve sem érvényesült, s teljesen jogszerűtlen, indítványozó alapjogait sértő volt a II. fok eljárása.

A tényekhez ezen körben hozzátartozik, hogy a 2013. június 11. napján benyújtott fellebbezés után tárgyalási napok kerültek kitűzésre, melyek a bíróság érdekkörében felmerült okok miatt halasztásra kerültek (2014. február 19., 2014. április 4.) , majd 2014. június 27. napján tárgyalás tartására is sor került, majd 2014. augusztus 25-i végzésében tájékoztatta felperest arról a bíróság, hogy alperes szünetelési nyilatkozatától függően intézkedik majd a fellebbezés esetleges felterjesztéséről. **Azaz a fellebbezés benyújtásától 1 év 5 hónap telt el, s az nem került felterjesztésre jogszabályellenesen az ítéletablára.** Ezek után 6 hónapnyi szünetelést követően folytatódott a per, tárgyalási nap került kitűzésre, a fellebbezés ekkor sem került felterjesztésre, holott lett volna rá idő – véleményünk szerint –.

Az illeték-megállapítással kapcsolatban meg kívánjuk jegyezni, hogy a szakszervezet tekintetében becsatolásra került a társadalmi szervezetek nyilvántartási adatairól szóló kivonat, mely egyértelműen bizonyítja szervezetünk jogállását - továbbá nem kérte a bíróság a hosszadalmas hiánypótlási időszak alatt sem a nyilatkozatunkat – így az Itv. 5. § (2) bekezdésében foglalt feltétel meglátásunk szerint bizonyított volt, ennek ellenére a szakszervezet tisztességes eljáráshoz való jogát sértve az I. fokú bíróság milliós nagyságrendű illetéket szabott ki, melyet a II. fokú bíróság sem változtatott meg.

A pártatlanság hiányát jelzi a megállapított illeték mértéke is, mivel teljesen figyelmen kívül hagyta a pertárgyértéket a bíróság, s a pártatlanságot jelzi az is, hogy az I. fokú bíróság perköltséget is megállapított jogszabályellenesen alperesek részére, mert az az ügyészség és az OBH volt.

A 67/1995. (XII. 7.) AB határozatában az Alkotmánybíróság kifejtette: „A pártatlan bírósághoz való alkotmányos alapjog az eljárás alá vont személy iránti előítélet-mentesség és elfogulatlanság követelményét támasztja a bírósággal szemben. Ez egyrészt magával a bíróval, a bíró magatartásával, hozzáállásával szembeni elvárás, másrészt az eljárás szabályozásával kapcsolatos objektív követelmény. A 17/2001. (VI. 1.) AB határozatban az Alkotmánybíróság rögzítette: „el kell kerülni minden olyan helyzetet, amely jogos kétséget kelt a bíró pártatlansága tekintetében”. [...] „[A] bírónak nem csak pártatlannak kell lennie, hanem pártatlannak is kell látszania.”

Jelen esetben sem az I. fokú, sem a II. fokú bíróság, sem a Kúria eljárása nem nevezhető pártatlannak, az elfogultság a per felperesével szemben – úgy a bizonyítási kényszer figyelmen kívül hagyásában, mint a nyilatkozatok tudatos bíróság általi félreértelmezésében – tetten érhető. A bíróságok csak az ítéleteiknek megfelelő részleteket ragadták ki mind a sérelmezett határozatból, mind a bizonyítási eljárásból.

A pártatlan eljáráshoz való jog sérelme szintén megragadható az ártatlanság vélelmének megsértésével kapcsolatban is, hiszen a teljes eljárás, valamint a panaszolt határozatok indokolása is egyértelműen arra utal, hogy indítványozót annak ellenére, hogy jogerős ítélet még nem volt az I. fokú polgári ítélet megszületésekor, úgy állították be, mintha már ténylegesen megtörtént volna jogerős elítélése, kimondásra került volna bűnössége, s mindezt

csupán azzal találták megindokoltnak, megalapozottnak a bíróságok, mert az alperesek azt mondták.

A sztereotípiák alkalmazása egyértelműen megjelenik jelen ügyben, hiszen a büntetőeljárás alá vont [REDACTED] indítványozó megbélyegzett volt mindvégig, mivel az általános bírói gyakorlat védi az ügyészséget, bíróságokat, diszkriminálva a feljelentetteket, vád alá helyezettek csoportját. Azaz halmozottan sértve indítványozó alapjogait folytatták le eljárásaikat a bíróságok.

A tisztességes eljáráshoz való jog, illetőleg a védekezéshez való jog esetleges sérelmének vizsgálatakor az alkotmányjogi szempontú vizsgálódásnak nem az a tárgya, hogy az adott eljárásjogi aktus megfelel-e a vonatkozó szakági törvény rendelkezéseinek, hanem az, hogy valamennyi körülmény együttes figyelembevételével, az eljárás egészére tekintettel megfelelt-e az eljárás a szóban forgó alkotmányos előírásnak.

Ennek mond ellent, hogy az I. fokú bíróság – s ezt helyben hagyólag a II. fokú bíróság és a Kúria is - alperes bizonyítékok nélküli állításait tényként kezelte – annak ellenére, hogy indítványozók számtalan irattal támasztották alá állításaikat, a személyiségi jogsértéseket, s tanúbizonyítási indítványokat is terjesztettek elő, melyekkel a bíróságok nem foglalkoztak.

Itt kívánunk kitérni a panaszolt határozatok indokolására, pontosabban az indokolás hiányosságára. A kellő alapossággal indokolt bírói határozatból tűnhet ki, hogy az ügyet eldöntő bíróság ténylegesen figyelembe vette-e az indítványozók által előterjesztett bizonyítékokat és érveket. Az indokolt bírói döntéshez fűződő jog ebből következően az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerén belül jelentkezik. Az indokolási kötelezettséget előíró eljárási jogszabályokat a bíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelően nem alkalmazta álláspontunk szerint. Nem kérjük, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság vizsgálja, hogy az indokolásban megjelölt érvek megalapozottak-e, mint ahogy azt sem, hogy a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e, mérlegelte-e a kereseti kérelmünkben előadottakat, hiszen általunk is ismert, hogy ezek az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladatok, viszont az Alkotmánybíróság által vizsgált, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia a határozatot hozó bíróságoknak. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. A sérelmezett bírói döntések tisztességes,

vagy nem tisztességes voltának megállapításához tehát lényeges szerepe kell lennie abban, hogy ténylegesen mi tűnik ki az indokolásokból.

Márpedig mind az I. fokú, mind a II. fokú határozatból, s a Kúria döntéséből is az derül ki, hogy a határozatok indokolatlanok, illetve olyan indokolásnak tűnő részt tartalmaznak, mely nem koherens a Pp. szabályaival.

Mindezen fenti jogsértésekkel egyidejűleg megvalósult az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdésének és II. cikkének megsértése is, hiszen ezen jogok a fentiekben gyökereznek. Az állam, azaz a bíróságok, ügyészség nem teljesítette azon kötelezettségét sem [REDACTED]

[REDACTED] a bemutatottak szerint hozzájárultak az alapjogi sérelem kialakulásához. Azaz a fentebb ismertetettek a jogbiztonság és jogállamiság elveit is sértik.

Jelen esetben az ítéletben felhívott jogszabályokból – illetve ezáltal az ítéleti indoklásból – a jogértelmezés általános szabályainak megtartása mellett nem következik felperesek keresetét elutasító bírói döntés, így azok sértik az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből levezetett indokolási kötelezettséget, amely az ítélet alaptörvény-ellenességét is eredményezi véleményünk szerint.

Meg kívánjuk ismételni, hogy bizonyítási indítványaink elutasításának okát lakonikus rövidséggel adta elő az ítéletben a bíróság, mely véleményünk szerint a tényeknek nem felel meg.

Megjegyezni kívánjuk, hogy felperesi előadások – véleményünk szerint - nem megfelelő súllyal – sőt egyáltalán nem - kerültek figyelembe vételre a Pp. 206. § (1) bekezdésének ellenére. Történt mindez annak ellenére, hogy minden olyan jog a személyhez fűződő jogok megsértésének tárgya, amely a sérthetetlen emberi méltóságból ered. Az emberi méltóság sérelmét jelenti az ember személyes biztonságát, testi és lelki egészségét, magánéletét és társadalmi helyzetét érintő, akaratán kívül bekövetkezett olyan külső beavatkozás, amely addigi élethelyzetét, életvitelét megzavarja vagy korlátozza úgy, hogy a további döntéseit és cselekvési lehetőségeit, a személyiségének szabad kibontakozását csak ennek hatásával megküzdve, az őt ért sérelem súlya alatt alakíthatja.

5. Annak bemutatása, hogy az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva:

Az Abtv. 27. § b) pontjával, továbbá a 26. § (1) bekezdés b) és (2) b) pontjával kapcsolatban előadom, hogy a panasz tárgyát képező határozatokkal szemben, jogorvoslati jogunkat kimerítettük (M/5. szám alatt csatoljuk az I. fokú ítélet elleni fellebbezésünket és a felülvizsgálati kérelmünket).

6. Nyilatkozat arról, hogy az ügyben van-e folyamatban felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt, illetve arról, hogy kezdeményeztek-e perújítást (jogorvoslat a törvényesség érdekében) az ügyben:

Az ügyben felülvizsgálati eljárás nincs folyamatban, perújítás kezdeményezése nem történt.

Tisztelettel:

Szekszárd, 2018. augusztus 14.

Tettréksz Magyar Rendőrség
Szállásvezető
2100 Szekszárd, Fény u. 4.
Telefon: 78664507-1-17
Fax: 78664507-1-17
70800126-1106

dr. Balázs Ildikó
ügyvivő főtitkár

Mellékletek:

- M / 1. – meghatalmazás
- M / 2. - kivonat nyilvántartásba vételről
- M / 3. – ítéletek
- M / 4. – keresetlevél és keresetmódosítás
- M / 5. – fellebbezés, felülvizsgálati kérelem
- M / 6. – adatkezelési nyilatkozat

Tisztelt Alkotmánybíróság

Fővárosi Törvényszék útján

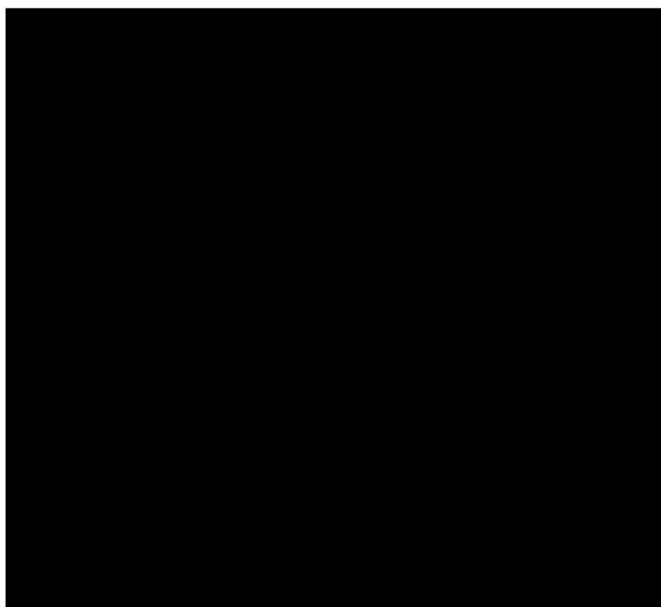
Budapest

Markó u. 27.

1055

alkotmányjogi panasz indítványa

(Hiv.szám.: .SZJKÜ-14/2012/15.)

Dr. Balázs Endre

Tetrekész Magyar Rendőrség Szakszervezete
ügyvivő főtitkár

(7100 Szekszárd, Tanya utca 4.)

**a Kúria Pfv.IV.21.129/2017/6. sz. ítélete, a
Fővárosi Ítéltábla 5.Pf.20.805/2016/9/II.
II. fokú ítélete, továbbá a Fővárosi
Törvényszék 25.P.23.427/2015/18. számú
ítéletével szemben**

